

Z první části tohoto nálezu je zřejmo, že žal. úřad vychází z předpokladu, že st-li přísluší nárok na účast na zisku z podniku jeho syna, při čemž se mu tento předpoklad jeví jako důsledek jediné skutečnosti, že st-l je vlastníkem reality, na níž se živnost provozuje, a inventáře této živnosti. Leč z toho, že určitá třetí osoba jest vlastníkem provozních prostředků určité živnosti, provozované osobou jinou, neplyne podle toho, co dříve bylo řečeno, ještě samo sebou, že onomu vlastníku přísluší eo ipso nárok na bezprostřední účast na podnikatelském zisku z oné živnosti, že tedy ono její účastenství, záležející v prostém poskytnutí movitých nebo nemovitých prostředků k provozu podniku, jest nutně účastí spolupodnikatelskou. Takovou účast bylo by možno dovoditi teprve z dalších zvláštních okolností.

Těch však žal. úřad neuvádí. Ale pak jest jeho rozhodnutí, prohlášení st-le za spolupodnikatele jen proto, že je vlastníkem nemovitosti, na níž se živnost provozuje, a vlastníkem strojního zařízení, nezákonné.

Č. 12.372.

Řízení správní. — Samospráva obecní: Odpůrcům žadatele o svolení k prodeji veřejného statku lze podle § 127 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. uložit náhradu jen těch výloh řízení, jež byly způsobeny jejich námitkami svévolnými.

(Nález ze 17. dubna 1936 č. 6490/34.)

V ě c: Františka a František M. v Brněnci proti rozh. zem. úřadu v Praze z 15. listopadu 1933 o náhradě komisionelních výloh.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Obec. zastupitelstvo v Brněnci usneslo se ve schůzi 29. října 1932 vyhověti žádosti Jaroslava B. a odprodati mu část veřejného pozemku a zbaviti zároveň pozemek ten charakteru veřejnosti. Na odvolání dnešních st-lů a Emilie B. vykonal okr. úřad v Poličce 29. prosince 1932 za účasti stran, mezi jinými i dnešních st-lů, místní šetření, načež výměrem z 24. ledna 1933 odvolání zamítl. Z podnětu dalšího odvolání dnešních st-lů zem. úřad v Praze výměrem z 11. dubna 1933 zrušil výměr okr. úřadu i usnesení obec. zastupitelstva obce Brněnce pro zmatečnost, a to v podstatě proto, že obec nepostupovala při změně faktického stavu veřejného statku podle ustanovení stavebního řádu platných pro změnu plánu polohy.

Mezitím výměrem z 5. ledna 1933 uložil okr. úřad v Poličce st-lům a Emilii B., aby rukou společnou a nerozdílnou zaplatili částku 459 Kč 60 h na komisionelní výlohy, jež vznikly šetřením konaným 29. prosince 1932 za účelem rozhodnutí o jejich odvolání, podaném do usnesení obec. zastupitelstva v Brněnci z 29. října 1932. Odvolání, jež z tohoto výměru podali st-lé společně s Emilií B. bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Žal. úřad odůvodnil příkaz, jímž bylo uloženo st-lům (společně s Emilií B.) zaplatiti komisionelní výlohy, ustanovením § 127 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., shledav, že st-lé dali k řízení podnět, a odepřel použití ku prospěchu st-lů předpisu § 128 odst. 2 téhož nařízení, a to proto, že jednak druhou procesní stranou jest obec, tudíž korporace veřejnoprávní, jednak pak, že nešlo o rozhodování o sporném nároku, nýbrž pouze o stížnost povahy publicistické. Stížnost pokládá za nezákonné stanovisko žal. úřadu, že st-lé jsou povinni komisionelní výlohy zaplatiti, ježto dali k řízení podnět, a to v podstatě proto, že st-lé ne navrhli, aby se konalo komisionelní jednání, pročez nelze tvrditi, že by od nich vyšel podnět k této úřední činnosti, jak to § 127 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. předpokládá pro povinnost hraditi zvláštní náklady úřadu. Soud musil uznati tuto námitku stížnosti důvodnou.

Podle § 127 vlád. nař. č. 8/ 1928 Sb. má útraty řízení zásadně nésti ten, kdo za úřední povolení (schválení) žádá, tedy v daném případě ten, kdo žádal o prodej části veřejného pozemku. Jiné osoby, tedy v dnešním případě poplatníci, hradí tyto výlohy, dali-li svým návrhem, jednáním, svévolným udáním nebo svévolnou námitkou podnět k úřední činnosti. Shledal-li v dnešním případě okr. úřad, který rozhodoval o rekursu st-lů, že řízení dosud (obcí) provedené neposkytuje mu dostatečného podkladu pro rozhodnutí, a že proto je třeba řízení doplniti šetřením na místě samém, pak nelze tvrditi, že potřeba tohoto šetření byla vyvolána návrhem st-lů. Naopak i toto řízení bylo vyvoláno žádostí o povolení odprodeje veřejného statku, ježto tato žádost dala podnět k tomu, aby veškeré pro rozhodnutí směrodatné okolnosti byly zjištěny. Jedině tenkrát, kdyby se ukázalo, že odpůrci žadatele o svolení k odprodeji veřejného statku uplatnili námitky svévolné, mohli by býti přidrženi k náhradě nákladů řízení, jež se o těchto námitkách konalo. To však v daném případě o odvolání st-lů z usnesení obec. zastupitelstva, jímž byl odprodej veřejného statku povolen, není možno říci.

Je proto mylný názor žal. úřadu, že st-lé jsou povinni k náhradě výloh, spojených s místním šetřením, již proto, že svým odvoláním šetření to vyvolali. Rozhodnutí o výlohách správního řízení na tomto názoru založené je tudíž v rozporu s ustanovením § 127 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., pročez slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss pro nezákonnost.

Č. 12.373.

Cesty. — Řízení správní: I. V řízení podle § 41 zák. čl. I:1890 není místo pro revisi příspěvkového klíče, který byl pravoplatně stanoven podle § 36 tohoto zákona. — II. * Neúčast zástupce pozvaného interesenta na schůzi silniční vicinální komise podle § 41 zák. čl. I:1890 nezbavuje dotyčného interesenta práva odvolacího proti rozhodnutí o výši příspěvku na silnici.

(Nález ze 17. dubna 1936 č. 12.353/36.)